

z toho hlediska nelze jim oprávnění ke stížnosti přiznati (srovnej sb. n. s. čís. 902, 5844, 6400, 7505, 8862, 8872). Řečenou stížnost bylo proto odmítnouti.

Co se týče dovolací stížnosti dočasného držitele velkostatků K. a P., jež vytýká napadenému usnesení zřejmý rozpor se zákonem a se spisy (§ 16 nesp. říz.), není tato dovolací stížnost opodstatněna. Ani záborový zákon čís. 215/19, ani zákon o hospodaření na zabraných velkostatech čís. 118/20 ani náhradový zákon čís. 329/20 a 220/22 nepředpisuje, jak zevrubně doličily nižší soudy z ustanovení těchto zákonů, knihovní zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů na velkostatech, nýbrž stanoví tyto zákony jen zajištění zvláštními fondy a dotacemi fondů, převoditelnými podle § 40 vládního nařízení čís. 29/23 na fond pro zaopatření zaměstnanců na velkostatech. Hledíc k ustanovením řečených zákonů není zřejmou nezákonností, když nižší soudy odepřely schváliti navrhované knihovní zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů na velkostatech K. a P., i když se knihovní zajištění v § 1373 obč. zák. uvádí jako přední způsob zajištění. Napadené usnesení nikde neuvádí, že zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů nepostihuje samy velkostatky, nýbrž praví se v něm jen, a to správně, že platiti zaopatřovací požitky náleží dočasnému držiteli velkostatků. Toto stanovisko jest správné také co se týče zaopatřovacích požitků zaměstnanců a pensistů na velkostatech K. a P. a není v rozporu ani se zákonem ani se spisy. O navrhovaném knihovním zajištění, které není, jak již bylo řečeno, zákonem předepsáno, seznaly nižší soudy s hlediska zájmů nápadnictva a substituční podstaty, že není vhodné, pokud se týče účelné. Jde o věc uvážení soudu podle okolností případu a mluvíti tu o zřejmé nezákonnosti nelze. V rozporu se spisy okolnosti, k nimž soudy měly zřetel, nejsou.

Čís. 10150.

Exekuce na nemocenskou podporu uloženou pro dlužníka na soudě jest nepřípustná i s hlediska § 62 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., i s hlediska § 139 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. Lhostejno, že období, pro něž byla nemocenská podpora určena, již uplynulo.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, R I 659/30).

Český zemský fond navrhl k vydobytí náhrady za ošetrovací výlohy na člena okresní nemocenské pojišťovny, povolení exekuce zabavením a příkázáním k vybrání peněz, složených pro dlužníka nemocenskou pojišťovnou na soudě. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k rekursu poddlužníka (okresního soudu v Ž.) exekuční návrh zamítl. Důvody: Proti povolujícímu usnesení ze dne 31. března 1928, doručenému okresnímu soudu civilnímu v P. dne 4. března 1929, podal tento soud jako poddlužník stížnost včas dne 6. března 1929

z toho důvodu, že sirotčí vklad 6.805 Kč 38 h, jehož zabavením a příkázáním k vybrání exekuce byla povolena, vznikl složením nemocenské podpory pro choromyslného dlužníka za období od 28. února 1925 do 30. ledna 1926. Tato nemocenská podpora podle zákonných předpisů tehdy platných jest určena výhradně pro potřebu chorého dlužníka a není přípustné, konati z ní jiné platy, najmě ošetrovací výlohy v nemocnici nebo v zemském ústavu pro choromyslné, vzešlé po čtyřech týdnech ošetřování, a to ani za souhlasu zákonného zástupce. Podle § 62 zákona o nemocenském pojištění ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. zák., jenž podle čl. IX čís. 12 uvoz. zák. k exekučnímu řádu zůstal nedotčen do doby početí platnosti nového zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a nař. o pojištění zaměstnanců pro případ onemocnění, invalidity a stáří, t. j. do 1. července 1926, nemohly pohledávky příslušející pojištěnci podle onoho zákona stíženy býti ani exekucí, vyjmouc pro pohledávky zákonné výživy, a, pokud exekuce nebo zajišťovací prostředky nebyly dovoleny, bylo bez právního účinku každé opatření o nich postupem, poukazem, zastavením, nebo jiným právním jednáním. Také nový zákon ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a nař. ustanovuje, že postup, zastavení a zabavení nároků podle tohoto zákona, pokud nejde o nároky vyplývající z pojištění podle § 128 téhož zákona, jsou nepřípustné a nemají právního účinku; že může se tak státi jen až do polovice dávky k úhradě nároků osob, které proti oprávněnému mají zákonný nárok na poskytnutí výživy, § 139 cit. zák. V projednávaném případě nemocenská pokladna zaslala nemocenskou podporu přímo na soud a proto nemůže soud poukázati z toho ošetrovací výlohy, vzešlé po čtyřech týdnech onemocnění, protože by tím jednal proti ustanovení § 8 zákona ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. zák., pokud se týče proti předpisům zákona § 139 zák. 1924 čís. 221 sb. z. a n. (Věstník min. sprav. 1926 str. 60). Stížnosti vzhledem k ustanovení § 39 čís. 2 ex. ř. bylo vyhověti a rozhodnouti, jak shora uvedeno (§ 290 čís. 1 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Napadené usnesení zcela případně ve shodě s posudkem tohoto nejvyššího soudu ze dne 9. února 1926 č. j. pres. 299/26, uveřejněným ve věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1926 na str. 60 a 61, dolíčil nepřípustnost exekuce na nemocenskou podporu pro povinného, do soudní úschovy uloženou a správně opírá se o předpis § 62 zákona ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. zák., jenž byl v platnosti, než nabyl účinnosti § 139 zákona čís. 221/1924 sb. z. a n., mající zase obdobný předpis o nepřípustnosti exekuce na nároky, patřící podle tohoto zákona pojištěnci (s výjimkou nároků vytčených v § 128). V řečeném posudku byl podrobně vyložen i účel tohoto předpisu, že totiž podpora nesmí býti odňata disposici pojištěnce, dokud mu nebyla vyplacena, zejména, že ani soud nemůže z takové podpory pro pojištěnce na soudě uložené, poukázati částky potřebné na úhradu dalších ošetrovacích nákladů. —

Stačí proto vývody dovolacího rekursu odkázati k tomuto posudku, od něhož by se odchyloval nemá nejvyšší soud příčiny. Jdeť tu o nemocenskou podporu z důvodů veřejnoprávních a rozhodným jest velící předpis zákona, že exekučně není zabavitelná, jsou vyhrazena volné dispozici pojištěncově. Této povahy a účelu nepozbyla podpora, o níž tu jde, ani po 31. lednu 1926, neboť, třebaže byla určena jen za období od 28. února 1925 do 30. ledna 1926, nebyla dosud pojištěnci vydána, nýbrž jest pro něho ještě stále v soudní úschově.

Čís. 10151.

Třetí osoba, již pachatel daroval zpronevěřené peníze, jest s ním solidárně povinna vrátiti poškozenému, co jí bylo darováno.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, Rv I 1562/29).

Antonín Š. zpronevěřil eráru 81.156 Kč, z nichž daroval 10.000 Kč Emilii L-ové. Žalobě eráru proti Emilii L-ové o zaplacení 10.000 Kč o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, avšak doplnil rozsudkový výrok v ten rozum, že žalovaná jest povinna platiti rukou společnou a nerozdílnou s Antonínem Š-em.

D ů v o d y:

Není třeba zabývati se otázkou, zda prohlášení dovolatelky, učiněné dne 31. prosince 1924 před vyšetřujícím soudem, že souhlasí, by se poštovní erár odškodnil z vkladní knížky znějící na 10.000 Kč, která jí byla pro podezření trestného činu zabavena, bylo způsobilé, by založilo právní závazek. K odsouzení žalované dostačuje právní pravidlo, že se nikdo nesmí obohatiti škodou druhého bez důvodu uznaného zákonem. Neprávem namítá žalovaná především, že sporných 10.000 Kč obdržela darem od Antonína Š-a, že jich tedy nabyla způsobem, jež zákon dovoluje, uznává a chrání. Přehlíží, že dar pocházel z peněz zpronevěřených a že, jako jest zakázáno přivlastniti si svěřené cizí peníze, jest i zakázáno darovati je třetí osobě. Darování bylo zakázaným právním jednáním, nicotné podle § 879 obč. zák. a proto bez právních účinků. Dovolání napadá arcí podle § 503 čís. 3 s. ř. s. i skutkový předpoklad odvolacího soudu, že dar 10.000 Kč pocházel ze zpronevěřených peněz, pro rozpor se spisy a poukazuje k tomu, že Antonín Š. měl kromě zpronevěřených i vlastní peníze, ale činí tak neprávem. Již první soud vycházel při svém rozhodnutí z tohoto, žalovanou teprve nyní za nesprávný označovaného předpokladu, neboť v žalobě to bylo tvrzeno, svědek Antonín Š. to výslovně dosvědčil, a žalovaná to nepopírala. Ana to nepopřela ani v řízení odvolacím a neodporovala z tohoto důvodu rozsudku procesního soudu, byl odvolací soud oprávněn pokládati tuto skutečnost za nespornou. Nynější námitky žalované strany jsou opožděnou a podle § 504 c. ř. s. nepřípustnou novotou, k níž nelze přihlížeti. Bezpodstatná